

“But I will not run.
I wouldn’t be standing here if I’d quit every time
something seemed impossible to overcome.
I will not die today.”

“แต่ฉันจะไม่วิ่งหนี
ฉันคงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้หากถอดใจยอมแพ้ทุกครั้ง
ที่เผชิญเรื่องที่ดูเหมือนเอาชนะไม่ได้
ฉันจะไม่ยอมตายในวันนี้”

—ริเบกกา ยาร์รอส

words
words without boundaries

ไฟร์ทวิง

Fourth Wing

รีเบกกา ยาร์รอส

เขียน

พลอย โจนส์

แปล

จงจำไว้ว่านิทานพื้นบ้านเป็นสิ่งที่ส่งต่อกันจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อสอนเราเกี่ยวกับอดีต
ถ้าเราสูญเสียมันไป ก็เท่ากับสูญเสียสายสัมพันธ์กับอดีตของเราด้วย

-รีเบกกา ยาร์รอส

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณคิดถึงความรู้สึกตอนอ่านนิยายแฟนตาซีที่ครบรสทั้งความสนุกและความน่าตื่นเต้น ทั้งยังมีความรู้สึกร่วมเหมือนได้ถลำลึกเข้าไปในจักรวาลของเรื่องถึงขีดสุด *ไฟร์ทวิง* คือนิยายเล่มที่ว่า นอกจากความครบรสแล้ว เรื่องราวที่ปรากฏก็มีทั้งความท้าทายขีดจำกัดของตัวละคร การพิสูจน์ตัวตน การใช้ไหวพริบเอาชนะอุปสรรค และแน่นอนว่ายังมีมังกรและวิทยาลัยทหารสุดโหดเพื่อฝึกหน่วยต่างๆ รวมถึงเหล่าผู้ซึ่งมังกรให้พร้อมปกป้องอาณาจักรนาวาร์ ผู้ที่ผ่านการทดสอบเข้าไปเรียนที่นั่นมีเพียงสองทางที่จะได้ออกมาคือเรียนจบหรือตายจาก นอกจากเหล่านักเรียนทหารจะต้องเตรียมรับมือกับสมรภูมิรบแล้ว ในระหว่างศึกษาในวิทยาลัยบาสไก้อัทยังต้องก้าวผ่านมิตรภาพ การหักหลัง การเอาชนะ การแก้แค้น เรื่องลับลมคมใน และความรักสุดร้อนแรง ที่ต้องขอเตือนผู้อ่านทุกท่านว่า เนื้อหาของ *ไฟร์ทวิง* นั้นมีการบรรยายรุนแรงทั้งเรื่องชีวิตที่ถูกพรากไปและฉากความรักอันเร่าร้อน สมกับที่เป็นนิยายซึ่งเปิดศักราชของหนังสือประเภท “โรแมนตาซี” ที่ลั่นสะเทือนหัวใจผู้อ่านทั่วโลก

ในโลกของนิยายแฟนตาซีเรื่องนี้ ผู้เขียนได้แต่งชื่อเฉพาะหลายชื่อโดยอ้างอิงคำมาจากภาษากรีกแบบสกอตแต่เลือกออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ ดังนั้นสำนักพิมพ์จึงถ่ายทอดเจตนาของผู้เขียนโดยการถอดเสียงชื่อเฉพาะต่างๆ ที่อ้างอิงจากการออกเสียงของนักเขียนและหนังสือเสียงของ Audible เป็นหลัก ส่วนชื่อที่ยังไม่เคยมีการออกเสียงนั้นจะยึดหลักการออกเสียงของคำอื่นในเรื่องนี้

เมื่อพร้อมเข้าสู่จักรวาลใหม่นี้แล้ว ขอให้ผู้อ่านทุกท่านสนุกไปกับ *ไฟร์ทวิง*

คำนำผู้แปล

ความฝันอย่างหนึ่งของคนชอบอ่านนิยายแฟนตาซี ก็คือการได้เจอหนังสือที่โดนใจและตอบสนองความชอบของเราได้ราวกับเขียนขึ้นมาเพื่อเรา โดยเฉพาะ ยิ่งถ้าเป็นนักแปลที่ชอบอ่านนิยายแฟนตาซีด้วยแล้ว การทำงานกับสิ่งที่ชอบย่อมเหมือนฝัน

หนังสือเรื่อง *ไฟร์ทวิง* ของริเบกกา ยาร์รอส เป็นเรื่องราวจากมุมมองของเด็กสาวชื่อไวโอเล็ต ซอร์เรนเกล ในโลกที่มีเวทมนตร์และมังกร เธอเป็นคนรักหนังสือผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นอาลักษณ์ แต่โชคชะตาพลิกผันจนต้องกลายเป็นผู้ซึ่งมังกรซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องจักรนักฆ่าของอาณาจักรสถานการณ์ที่เกิดขึ้นปลุกเลือดนักสู้ในตัวเธอขึ้นมาเพื่อยืนหยัดเอาชีวิตรอดในจุดภาคที่มีอัตราการตายสูงสุดในวิทยาลัยการทหารบาสไกอัท นี่เป็นโลกแฟนตาซีที่มีฉากหลังของการและอะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น อีกทั้งสิ่งที่เห็นอาจไม่เป็นอย่างที่คิด

หลังจากผู้แปลได้อ่านหนังสือเล่มนี้ไม่ต่ำกว่าสามรอบ ก็อยากยอมรับตรง ๆ ว่าเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ทำให้เลือดนักอ่านของผู้แปลเดือดพล่านแบบที่ไม่ได้เกิดขึ้นมานานแล้ว มันมีทั้งความตื่นเต้น ความเข้าใจ การผจญภัย การลุ้นระทึก และการหักมุมแบบสุดขีดจนต้องตบโต๊ะขณะแปลไปก็รู้สึกเหมือนได้ขี่หลังมังกรไปกับไวโอเล็ต มีบางช่วงที่ทำเอาตกใจว่าฉันจะแปลยังไงดี มีบางช่วงที่แปลเพลินแบบหยุดไม่อยู่ และบางช่วงที่ต้องหยุดแปลเพื่อทำใจสักหน่อย สรุปรวมได้ว่าเป็นประสบการณ์ของนักแปลผสมนักอ่านที่เพลิดเพลินมากจนอยากให้ทุกคนได้สัมผัสไปด้วยกัน

สุดท้ายนี้ ผู้แปลดีใจจริงๆ ที่สำนักพิมพ์ให้เกียรติมอบโอกาสเป็น
ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวนี้ออกมาเป็นภาษาไทย ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วน
เกี่ยวข้อง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเพื่อนนักอ่านจะเพลิดเพลินเหมือนได้
เห็นฟ้าไปบนหลังมังกรด้วยกันนะคะ

พลอย โจนส์

ทดลองอ่าน

โพธิ์ทวิง เป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัยเร้าใจไม่สิ้นสุดในโลกที่โหดร้ายทารุณ
และเต็มไปด้วยการแข่งขันของวิทยาลัยการทหารสำหรับผู้ซึ่งมั่งกร
เรื่องราวที่บรรยายไว้บนหน้าหนังสือเล่มนี้
รวมถึงสงคราม การต่อสู้ การประลองแบบตัวต่อตัว
สถานการณ์เสี่ยงภัย เลือด ความรุนแรงอันดุเดือด บาตแพลงกรรจ์
ความตาย การวางยาพิษ คำหยาบ และกิจกรรมทางเพศ
ผู้อ่านที่อาจอ่อนไหวกับองค์ประกอบเหล่านี้ได้โปรดรับรู้
และเตรียมพร้อมเข้าสู่วิทยาลัยการทหารบาล์ไก้อท...

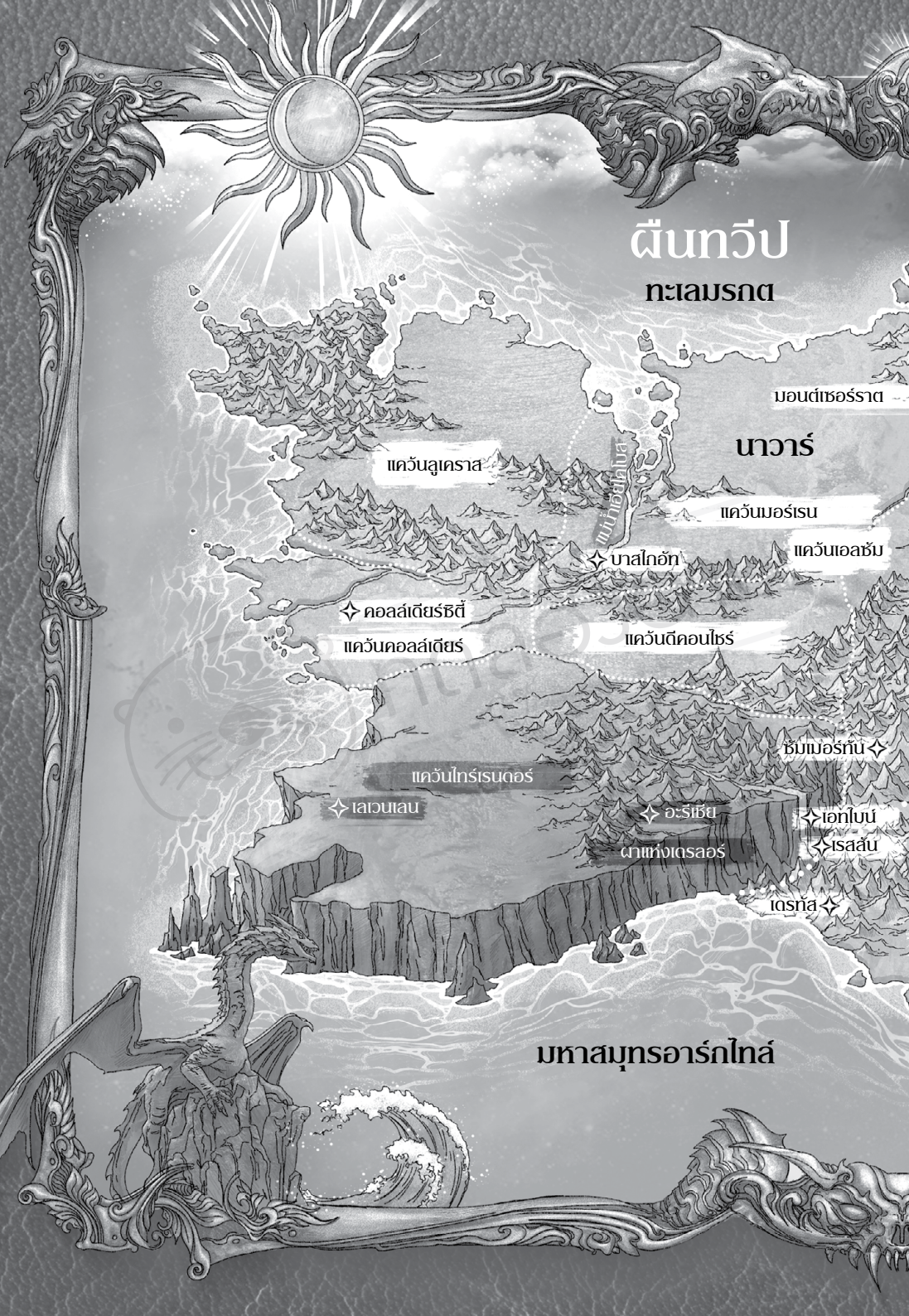
แต่ แอรอน
กับต้นอเมริกาของฉัน
เราผ่านการเคลื่อนกำลังพล การย้ายบ้าน
จุดสูงสุดแสนสดใส และจุดตกต่ำสุดมืดมนมาด้วยกัน
มีแค่เราสองคนเสมอมาอะเด็กน้อย

แต่ คิลปินทั้งหลาย
ผู้กุมอำนาจในการหล่อหลอมโลกใบนี้

ข้อความต่อไปนี้ได้รับการถอดความอย่างสัตย์ซื่อจากภาษานาวาร์
เป็นภาษาสมัยใหม่โดยเจซีเนีย นิลวาร์ต ผู้เป็นนักภาษารักษ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยการทหารบาลไก้อ์ท
เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง
ชื่อต่างๆ จึงคงไว้เช่นเดิมเพื่อเป็นเกียรติแด่ความกล้าหาญของผู้วายชนม์
ขอให้ดวงวิญญาณของพวกเขาได้ไปอยู่กับมาเลก

ดินทวีป

ทะเลมรกต

มอนต์ซอร์ราต

ทวาร

แคว้นลูเคราส

แคว้นมอร์เรน

แคว้นเอลซัม

✧ บาลโกท

✧ คอลเลียร์ซีตี

แคว้นคอลเลียร์

แคว้นตีคอนโซร์

แคว้นไทร์นอเตอร์

ซัมเบอร์กัน ✧

✧ เลเวนเลน

✧ อะริเซย์

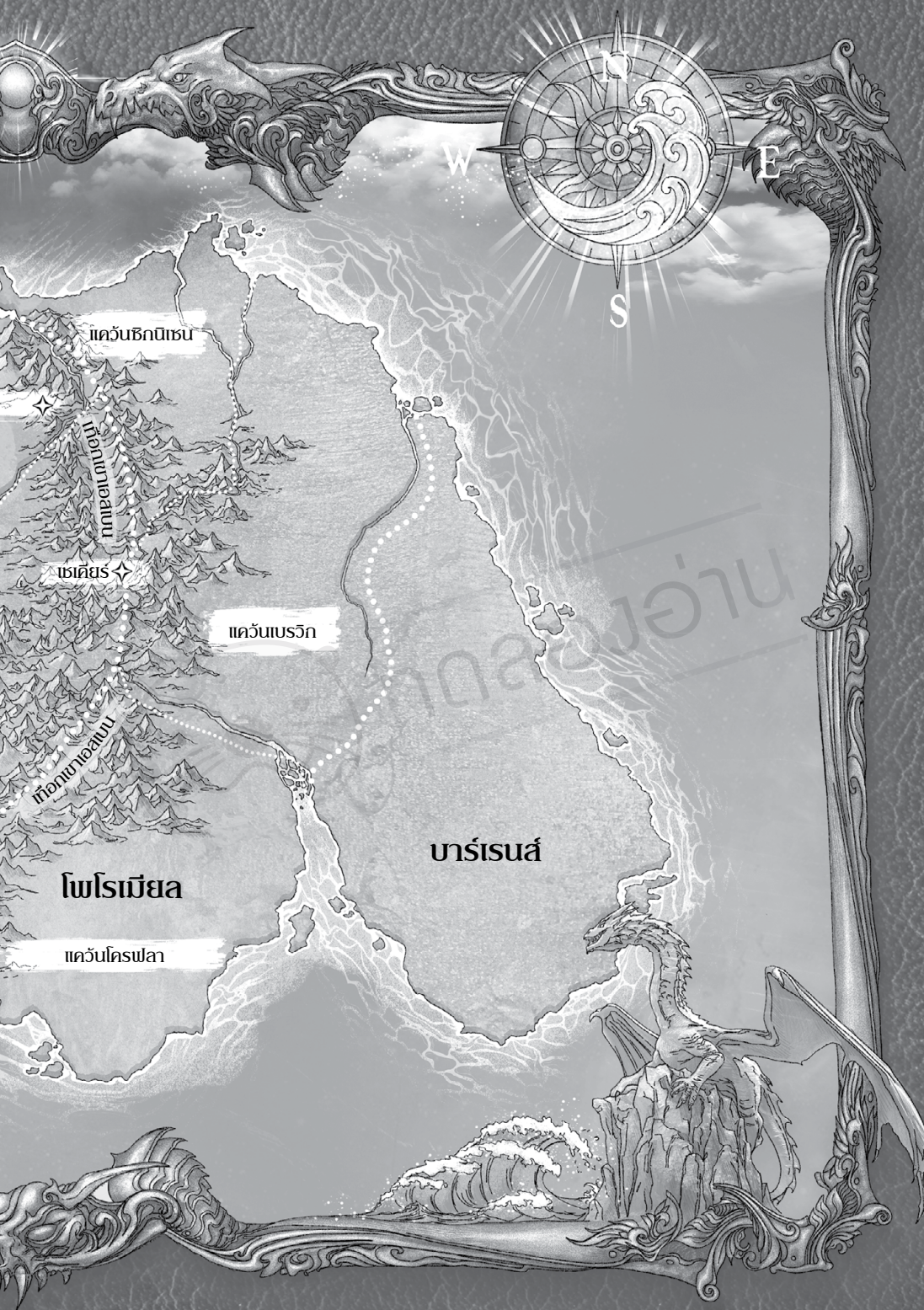
นาแห่งเดรลอร์

✧ เอ็กโบน

✧ เราสัน

✧ เดรท

มหาสมุทรอาร์กโกล์

แคว้นซิกนิเซน

เทือกเขาเอตาเน

เซเคียร์ ✧

แคว้นเบรวิก

เทือกเขาเอตาเน

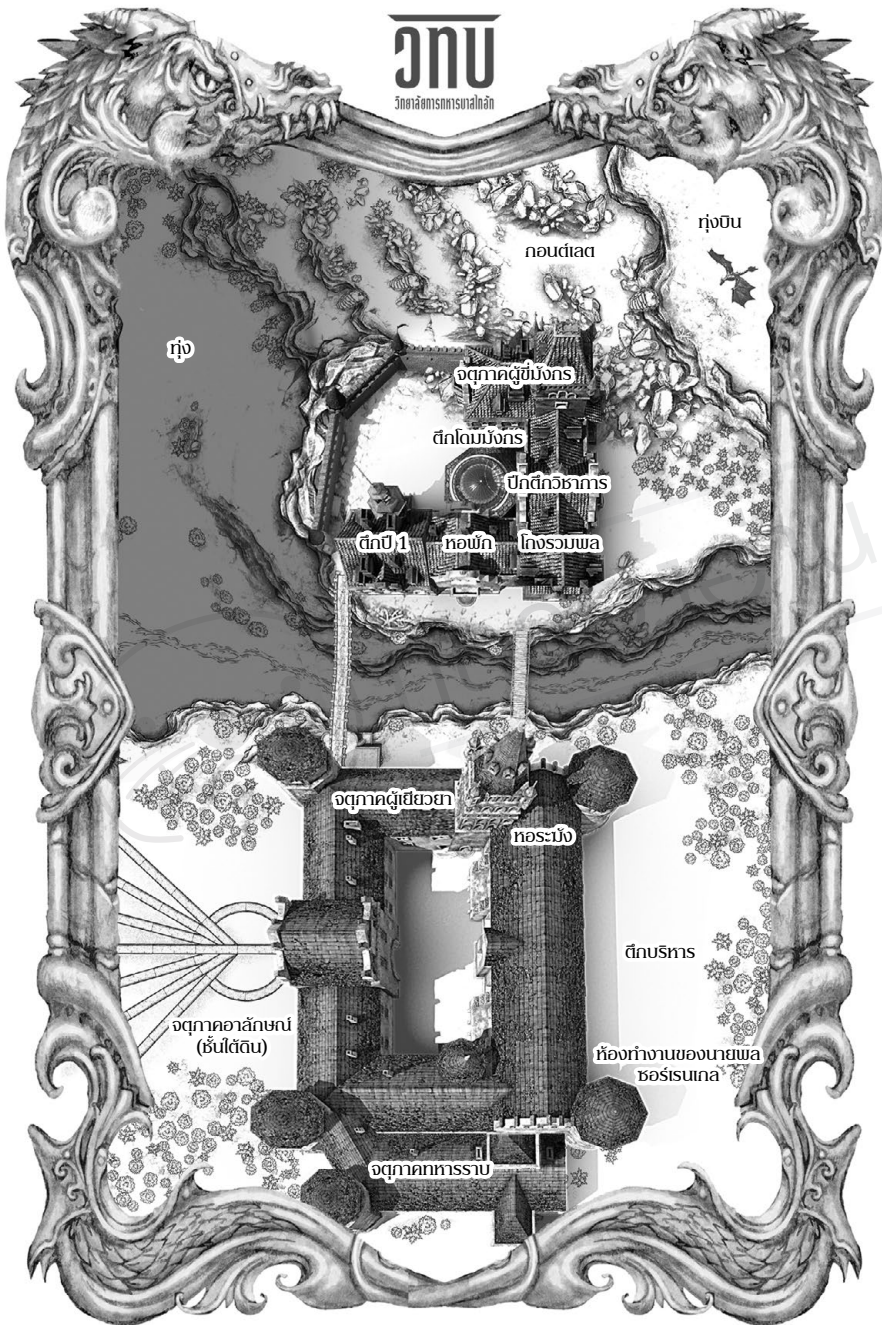
ไฟโรเมียลา

แคว้นโครฟลา

บาร์เรนส์

จตุภ

วิเทศวิจารณ์การสถาปัตยกรรม

ทุ่งบิน

ก่อนตึก

ทุ่ง

จตุภาคผู้ขังกร

ตึกโดมม้งกร

ปึกตึกวิหาร

ตึกปี 1

หอพัก

โรงรวมพล

จตุภาคผู้ยียา

หอระบง

ตึกบริหาร

จตุภาคอาลักษณ์
(ชั้นใต้ดิน)

ห้องทำงานของนายพล
เซอร์เรนเก

จตุภาคทหารราบ

มังกรที่สูญเสียชีวิตคือโคกนาฏกรรม

ผู้ซึ่งสูญเสียชีวิตมังกรคือคนตาย

—กฎข้อหนึ่ง ส่วนที่หนึ่ง แห่งประมวลกฎผู้ซึ่งมังกร

บทที่หนึ่ง

วันเกณฑ์พลนำกล้วที่สุดเสมอ บางทีนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ช่วงเวลาตะวันขึ้นในเช้านี้งดงามเป็นพิเศษ—เพราะฉันรู้ว่านี่อาจเป็นเช้าวันสุดท้ายในชีวิตฉัน

ฉันกระชับสายสะพายเป้ผ้าใบหนักอึ้งแล้วเดินขึ้นบันไดกว้างของปราสาทหินที่ฉันเรียกว่าบ้าน ออกกระเพื่อมขึ้นลงอย่างแรง ปอดร้อนระอุตอนที่ไปถึงระเบียงทางเดินหินซึ่งทอดไปยังห้องทำงานของนายพลซอร์เรนเกล นี่คือผลลัพธ์ที่ฉันได้จากการฝึกฝนร่างกายอย่างหนักนานหกเดือน—เพื่อปีนบันไดหกชั้นพร้อมกระเป๋าน้ำหนัก 30 ปอนด์ได้อย่างเฉียดฉิวเฉียดนะ

ตายแน่

คนวัย 20 ปีนับพันคนที่รออยู่นอกประตูรั้วเพื่อเข้าจตุภาคที่ตนเลือก คือผู้คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและแข็งแกร่งที่สุดในนาวาร์ มีหลายร้อยคนที่เตรียมพร้อมมาตั้งแต่เกิดเพื่อเข้าจตุภาคผู้ซึ่งมังกรซึ่งเป็นโอกาสก้าวสู่การเป็นชนชั้นสูง

ส่วนฉันมีเวลาเตรียมตัวหกเดือนถ้วน

ทหารยามหน้าต่างไร่อารมณฺ์ที่ยืนเรียงรายอยู่ริมโถงกว้างถัดจากบันไดพากันหลบตาขณะฉันเดินผ่าน แต่ไม่ใช่เรื่องใหม่ อีกอย่างคือการโดนเมินถือเป็นสถานการณ์ที่ดีที่สุดสำหรับฉันแล้ว

วิทยาลัยการทหารบาสไกอัทไม่ได้ขึ้นชื่อเรื่องความเมตตาต่อ...เอ่อทุกคน ไม่เว้นแม้แต่พวกเราที่มีแม่เป็นผู้บัญชาการ

เจ้าหน้าที่ขบวนวาร์ทุกคนไม่ว่าจะเลือกเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญ อาลักษณ์ ทหารราบ หรือผู้ขี่มังกร ต่างก็ต้องถูกหล่อหลอมภายในกำแพงอันโหดเหี้ยมนี้ตลอดช่วงเวลาสามปี ได้รับการฝึกฝนจนกลายเป็นอาวุธเพื่อรักษาความมั่นคงของพรหมแดนภูเขจากการรุกรานอันเหี้ยมโหดของอาณาจักรโพโรเมียลกับผู้ที่กริฟฟอนของที่นี่ คนอ่อนแอไม่อาจรอดชีวิตเมื่ออยู่ที่นี้ โดยเฉพาะในจิตตภาคนผู้ขี่มังกร พวกมังกรรับรองได้ว่าจะเป็นเช่นนั้น

“แม่กำลังจะส่งเธอไปตาย!” เสียงคันทูดังลั่นทะลุประตูไม้หนาของห้องนายพลออกมา ฉันหายใจเฮือก มีผู้หญิงคนเดียวนบนทิวปี่นี้ที่โง่พอจะขึ้นเสียงกับนายพล แต่เธอควรอยู่ที่ชายแดนกับฝูงบินตะวันออกนั้นนา *มิรา*

มีเสียงตอบอื้อจากรังทำงาน จากนั้นฉันก็ยื่นมือไปยังมือจับประตู

“เธอไม่มีโอกาสเลยด้วยซ้ำ” มิราตะโกนขณะที่ฉันดันประตูหนาหนักให้เปิด น้ำหนักของเบ้เทไปข้างหน้าและเกือบพาให้ฉันล้มลงไปด้วย *ให้ตายสิ*

นายพลสบถจากหลังโต๊ะทำงาน แล้วฉันก็คิดว่าหนักแก้อั้วยาสีแดงสดบนวมไว้ได้เพื่อทรงตัว

“ให้ตายสิ แม่ เธอแบกเป้ยังไม่ไหวด้วยซ้ำ” มิราตวาดขณะรีบเดินมาหาฉัน

“ฉันไม่เป็นไรนะ!” แก้มของฉันร้อนผ่าวด้วยความอับอายและฝืนยืนให้ตรง มิรากลับมาได้แค่ห้านาทีก็ต้องพยายามช่วยชีวิตฉันแล้ว *เพราะเธอต้องการความช่วยเหลือนะสิ ยายหน้าโง่เอ๊ย*

ฉันไม่ได้ต้องการแบบนี้ ฉันไม่เคยอยากเกี่ยวข้องกับใครๆกับจิตตภาคนผู้ขี่มังกร ฉันไม่ได้อยากตายสักหน่อย คงดีกว่านี้หากฉันไม่ผ่านการทดสอบเพื่อเข้าเรียนที่บาสไกอัทแล้วโดนเกณฑ์ไปเข้ากองทัพร่วมคนส่วนใหญ่

แต่ถึงไม่เป็นเช่นนั้นฉันก็แบกเป้ของตัวเองไหว และจะจัดการกับตัวเองได้ด้วย

“โอ๊ย โอโอเลิต” ดวงตาสีน้ำตาลเปี่ยมความห่วงใยมองลงมาที่ฉัน ขณะมือแข็งแรงประคองไหล่ฉันไว้

“สวัสดีมิรา” รอยยิ้มกระตุกมุมปากฉัน เธออาจมาที่นี่เพื่อบอกลา แต่ฉันก็ยังดีใจที่ได้เจอพี่สาวเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

แววตาของมิราอ่อนโยนขึ้น และนิ้วมือก็ขยับบนไหล่ฉันราวกับอยากดึงฉันเข้าไปกอด แต่เธอเลือกผละออกไปแล้วเปลี่ยนมายืนข้างฉันแทน เราหันหน้าเข้าหาแม่ “แม่ทำแบบนี้ไม่ได้”

“ฉันทำลงไปแล้ว” แม่ยกไหล่ เส้นสายบนเครื่องแบบสีดำนวดตัว ขยับขึ้นลงตามการเคลื่อนไหว

ฉันหัวเราะเบาๆ หมดกันความหวังที่จะขอผ่อนผัน อันที่จริงฉันก็ไม่ควรคาดหวังหรือแม้แต่คาดหวังว่าจะได้รับความเมตตาแม้เพียงเล็กน้อยจากผู้หญิงที่ขึ้นชื่อเรื่องไร้ความเมตตาคนนี้

“งั้นก็ยกเลิกสิ” มิราเตือนตาล “น้องฝึกฝนเพื่อเป็นอาลักษณ์มาตลอดชีวิต เธอไม่ได้เติบโตมาเพื่อเป็นผู้ชี้ม้งกร”

“อิม ไม่เหมือนเธอสินะ ร้อยโทเซอร์เรนเกล” แม่เอามือยันโต๊ะทำงานที่สะอาดเอี่ยมแล้วโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อยขณะยืนขึ้น แม่มองตรงมาที่พวกเรา หรีตาประหม่นเหมือนดวงตาของมังกรที่สลักอยู่บนขาเครื่องเรือนขนาดใหญ่ในห้องนี้ ฉันไม่ต้องมีพลังต้องห้ามอย่างการอ่านใจก็รู้ตัวว่าแม่คิดอะไรอยู่

มิราในวัย 26 ปีเหมือนแม่ตอนยังสาว เธอสูงและมีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง ทรงพลังจากการฝึกต่อสู้มานานหลายปีและอยู่บนหลังมังกรมาแล้วหลายร้อยชั่วโมง ผิวเธอเปล่งประกายอย่างคนสุขภาพดี ผมสีน้ำตาลบลอนด์ตัดสั้นให้พร้อมสำหรับการต่อสู้เหมือนผมของแม่ แต่ยิ่งไปกว่ารูปลักษณ์คือมิรา มีความตระหนงตนแบบเดียวกับแม่ มีความมั่นใจไม่ไหวเอนว่า เธอสมควรอยู่บนท้องฟ้า เธอเป็นผู้ชี้ม้งกรทั้งตัวและหัวใจ

เธอมีทุกอย่างที่ฉันไม่มี แม่สายหน้าอย่างระอาเป็นเชิงเห็นด้วยกับ

ความคิดของฉัน ฉันตื่นเกินไป เพราะบางเกินไป ส่วนหัวส่วนโค้งที่มีก็ควรเปลี่ยนเป็นกล้ามเนื้อ รูปร่างเข้าย้วยยิ่งทำให้ฉันประหลาดอย่างน่าสมเพช

แม่เดินมาหาเรา รองเท้าบูตสีดำขัดมันวาววิ่งท่ามกลางไฟเวทีส่องวูบวาบจากเชิงเทียนติดผนัง แม่จับปลายผมเปียยาวของฉันขึ้นมา แล้วส่งเสียงฮึ เมื่อมองประหม่นบริเวณเหนือปากตรงจุดที่เส้นผมสีน้ำตาลเริ่มอ่อนลงจนค่อยๆ กลายเป็นสีเงินเหมือนโลหะเรื่อยไปจนถึงปลายผม จากนั้นแม่ก็ปล่อยมือ “ผิวซีด ตาซีด ผมซีด” แววดตาของแม่ดูความมั่นใจทุกหยาดหยดออกไปจนหมดตัวฉัน “เหมือนว่าใช้นั้นขโมยสีเส้นทั้งหมดของเธอไปพร้อมกับความแข็งแรงของร่างกาย” ความเศร้าวูบหนึ่งฉายผ่านดวงตา แม่ขมวดคิ้ว “ฉันบอกเขาแล้วว่าไม่ควรให้เธออยู่แต่ในห้องสมุด”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันได้ยินแม่กล่าวโทษการเจ็บป่วยที่เกือบคร่าชีวิตของเธอขณะตั้งท้องฉัน หรือตำหนิห้องสมุดที่พอทำให้กลายเป็นบ้านหลังที่สองของฉันหลังจากแม่ย้ายมาประจำการที่บาสก์ไกทท์ในฐานะอาจารย์และพ่อมาในฐานะอาลักษณ์

“หนูรักห้องสมุดนั้น” ฉันโต้ ผ่านมาเกินหนึ่งปีแล้วหลังจากหัวใจของพ่อหยุดเต้น ถึงตอนนี้ห้องจดหมายเหตุก็ยังคงเป็นสถานที่เดียวที่ฉันรู้สึกเหมือนบ้านในปรการยักษ์แห่งนี้ เป็นที่เดียวที่ฉันยังรู้สึกถึงตัวตนของพ่อได้อยู่

“พูดได้สมกับเป็นลูกสาวของอาลักษณ์” แม่บอกเบาๆ แล้วฉันก็ได้เห็น – ผู้หญิงแบบที่แม่เคยเป็นสมัยพ่อยังมีชีวิตอยู่ แม่เคยอ่อนโยนกว่านี้ ใจดีกว่านี้...อย่างน้อยก็สำหรับครอบครัวของแม่

“เพราะหนูเป็นลูกสาวของอาลักษณ์” หลังของฉันปวดจนแทบร้องไห้ ฉันก็เลยปล่อยให้เป่เลือนหลุดจากไหล่ลงไปที่พื้น จากนั้นจึงสูดหายใจเข้าเต็มปอดเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกจากห้องส่วนตัว

แม่กะพริบตา แล้วผู้หญิงที่อ่อนโยนคนนั้นก็หายไป เหลือแค่นายพลคนเดิม “เธอเป็นลูกสาวของผู้ที่มั่งกร เธออายุ 20 ปี และวันนี้เป็นวันเกณฑ์พล ฉันยอมให้เธอฝึกฝนการเป็นอาลักษณ์จนจบ แต่ก็อย่างที่บอกไปแล้วเมื่อฤดูใบไม้ผลีก่อนว่า ฉันจะไม่ยอมให้ลูกคนใดของฉันเข้าไปอยู่ใน

จตุภาคาลักษณะเต็ดขาดนะ ไวโอเลต”

“เพราะอาลักษณ์ต่ำด้อยกว่าผู้ซึ่งม้งกรหรือคะ” ฉันพิมพ์เพราะรู้ดีว่าผู้ซึ่งม้งกรเป็นชนชั้นสูงสุดในสังคมและทหาร การที่ม้งกรของพวกเขาสอบอย่างคนเล่นก็มีส่วนให้เป็นแบบนั้น

“ใช่!” ทำทางเคร่งขรึมประจำตัวของแม่หายไปชั่วขณะ “และถ้าเธอกำลังเดินลอดอุโมงค์ไปยังจตุภาคาลักษณะในวันนี้ ฉันก็จะตามไปกระซอกเปียฟลิกันเพื่อพาเธอออกมา แล้วส่งไปยังเชิงเทินด้วยตัวเอง”

ห้องใส่ของฉันปั่นป่วนขึ้นมา

“พอคงไม่ยากให้เป็นแบบนี้!” มิราโต้ คอของเธอแดงก่ำ

“ฉันรักพ่อของพวกเธอ แต่เขาตายแล้ว” แม่พูดราวกับรายงานสภาพอากาศ “ตอนนี้เขาคงไม่ต้องการอะไรมากมายแล้วละ”

ฉันสูดหายใจแรง แต่ยังคงปิดปากเงียบ การโต้เถียงจะไม่ช่วยอะไรทั้งนั้น แม่ไม่เคยฟังคำพูดของฉันอยู่แล้ว และวันนี้ก็คงไม่แตกต่าง

“การส่งไวโอเลตไปยังจตุภาคผู้ซึ่งม้งกรก็เหมือนลงโทษประหาร” ดูเหมือนมิรายังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ มิราไม่เคยยอมแพ้ในการเถียงแม่ และสิ่งที่น่าหงุดหงิดก็คือแม่ดันนับถือเธอที่กล้าทำแบบนั้นด้วย สองมาตรฐานซะมัด “เธอไม่แข็งแรงพออะแม่! ปีนี้ก็แขนหักไปแล้ว ข้อมือข้อเท้าก็แพลงแบบสัปดาห์เว้นสัปดาห์ แถมยังเตี้ยจนป็นขึ้นหลังของม้งกรที่ตัวใหญ่พอจะช่วยให้รอดชีวิตในการต่อสู้ไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“ถามจริงนะ มิรา” นี่มันอะไรกัน เล็บของฉันทิ่มฝ่ามือขณะที่กำมือแน่น ฉันรู้ว่าตัวเองมีโอกาสรอดชีวิตน้อยมากก็จริง แต่การที่พี่สาวมาแจกแจงถึงจุดด้อยต่อหน้าแบบนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง “นี่พี่จะบอกว่าฉันอ่อนแอขึ้นหรือ”

“ไม่ใช่” มิราบีบมือฉัน “แค่...เพราะบาง”

“นั่นไม่ได้ดีกว่ากันเลย” ม้งกรไม่ผูกพันระกับผู้หญิงเพราะบางมีแต่จะเผาให้สิ้นซาก

“เธอตัวเล็ก” แม่กวาดตามองฉันขึ้นลง รับรู้ถึงเสื้อตัวยาวสีครีมแบบคาดเข็มขัดทรงหลวมกับกางเกงที่ฉันเลือกใส่สำหรับการประหาร

ที่อาจเกิดขึ้นในเช้าวันนี้

ฉันพ่นลมหายใจเสียงดัง “จะไล่เรียงข้อเสียของหนูกันตอนนี้หรือไงคะ”

“ฉันไม่เคยบอกว่ามันเป็นข้อเสีย” แม่หันไปหาพี่สาวของฉัน “มิรา ไวโอเล็ตจะต้องรับมือกับความเจ็บปวดก่อนมือเที่ยงมากกว่าที่เธอต้องเจอ ตลอดทั้งสัปดาห์ด้วยซ้ำ ถ้ามีลูกของฉันคนไหนที่รอดชีวิตในใจตุ๊กตา ผู้ซึ่งมันกรได้ คนคนนั้นก็คือไวโอเล็ต”

คิ้วของฉันเลิกสูง นั่นฟังดูเหมือนคำชมอย่างน่าประหลาด แต่พอลคนพูดเป็นแม่ ฉันก็ไม่มั่นใจว่าจะเป็นคำชม

“มีผู้สมัครเป็นผู้ซึ่งมันกรก็คนที่ตายในวันเกณฑ์พลละแม่ 40 คนใช้ไหม หรือ 50 คนละ แม่อยากฟังลูกอีกคนมากนักหรือไง” มิราโกรธจัด

ฉันผงะเมื่ออุณหภูมิในห้องลดลงอย่างรวดเร็วเพราะพลังประทับเรียกพายุของแม่ที่รับมาจากเจ้ามังกรเอมเซอร์

อกของฉันบีบรัดแน่นเมื่อนึกถึงพี่ชาย ไม่มีใครกล้าพูดถึงเบรนนหรือมังกรของเขาอีกเลยในรอบห้าปีหลังจากทั้งคู่เสียชีวิตขณะต่อสู้กับกบฏไทร์ทางใต้ แม่อดทนกับฉันและนับถือมิรา แต่แม่รักเบรนน

พ่อก็เช่นกัน อาการเจ็บหน้าอกของพ่อเริ่มต้นหลังจากเบรนนเสียชีวิต

แม่ชอบการกรไทร์แน ส่วนสายตาก็คาดโทษขณะถลึงจ้องมิรา

พี่สาวของฉันกลืนน้ำลาย แต่ไม่ยอมแพ้ในการแข่งจ้องตาครั้งนี้

“แม่คะ” ฉันเริ่มพูด “เธอไม่ได้ตั้งใจ—”

“ออกไปเสียรื้อยโท” คำพูดของแม่มาพร้อมกลุ่มไอสีขาวบางเบาในห้องที่เย็นยะเยือก “ก่อนที่จะฉันจะรายงาน โทษฐานที่เธอละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่แจ้งลาอย่างเป็นทางการ”

มิรายึดตัวตรง พยักหน้าครั้งหนึ่ง แล้วหมุนตัวด้วยท่วงท่าแบบทหาร จากนั้นก็ก้าวยาว ๆ ไปยังประตูโดยไม่พูดอะไรอีก ส่วนมือคว้าเบาะเล็กออกไปด้วยขณะเดินผ่าน

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันกับแม่ได้อยู่กันตามลำพังในรอบหลายเดือน

แม่สบตาฉัน แล้วอุณหภูมิก็สูงขึ้นเมื่อแม่สูดหายใจลึก “เธอได้คะแน

ด้านความเร็วกับความคล่องตัวตอนสอบเข้าอยู่ในระดับสูง เธอจะผ่านมันไปได้แน่ คนตระกูลซอร์เรนเกลทุกคนล้วนทำได้” แม่ลากหลังนี้วิ่งมาตามแก้มของฉัน มันแตะโดนผิวเพียงบางเบาเท่านั้น “ช่างเหมือนพ่อเหลือเกิน” เธอกระซิบก่อนกระแอมแล้วถอยหลังไปสองสามก้าว

ฉันเดาว่าคงไม่มีรางวัลเชิดชูเกียรติสำหรับผู้มีอารมณ์ละเอียดอ่อนสินะ

“ฉันจะช่วยเหลืออะไรเธอไม่ได้ตลอดสามปีต่อจากนี้” แม่พูดขณะนั่งลงบนขอบโต๊ะ “เพราะในฐานะนายพลผู้บัญชาการของบาสโกัท ฉันจะเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มียศสูงกว่าเธอมาก”

“หนูรู้ค่ะ” นั่นเป็นเรื่องที่ฉันกังวลน้อยที่สุดในเมื่อปกติแม่ก็แทบไม่ได้ช่วยอะไรฉันอยู่แล้ว

“จะไม่มีการดูแลเป็นพิเศษเพียงเพราะเธอเป็นลูกสาวของฉันด้วย หากจะมีอะไรแตกต่างก็คงเป็นเรื่องที่พวกเขาจะเข้มงวดมากขึ้นเพื่อให้เธอได้พิสูจน์ตัวเอง” แม่เลิกคิ้วข้างหนึ่ง

“หนูรู้ดีค่ะ” ดินะที่ฉันได้ฝึกกับพันตรีกิเลสตีตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาหลังจากแม่ประกาศคำบัญชา

แม่ถอนหายใจแล้วพินัย “ถ้าอย่างนั้นก็ไว้เจอกันในหุบเขาตอนพิธีคัดสรรก็แล้วกันนะผู้สมัคร แต่เธอคงจะได้เป็นนักเรียนทหารก่อนอาทิตย์ตกดินในวันนี้”

หรือไม่กี่ตาย

เราทั้งคู่ไม่ได้พูดสิ่งที่คิดออกมา

“โซคตินะ ผู้สมัครซอร์เรนเกล” จากนั้นแม่ก็เดินกลับไปอยู่หลังโต๊ะทำงาน เป็นการไล่ฉันออกไปที่มีประสิทธิภาพยิ่ง

“ขอบคุณค่ะท่านนายพล” ฉันยกเป้กลับขึ้นมาสะพายไหล่แล้วเดินออกจากห้องทำงานของแม่ ทหารยามผู้หนึ่งปิดประตูตามหลังฉัน

“แม่บ้าไปแล้ว” มิราพูดจากกลางโถงทางเดินระหว่างทหารยามสองคนที่ยืนอยู่

“พวกเขาจะบอกแม่ว่าพี่พูดอย่างนั้นนะ”

“อย่างกับว่าพวกเขาไม่รู้อยู่แล้วงั้นละ” เธอกัดฟันพูด “ไปกันเถอะ

เรามีเวลาแค่ชั่วโมงเดียวก่อนผู้สมัครทุกคนต้องไปรายงานตัว และฉันเห็นคนหลายพันคนรออยู่นอกประตูรั้วตอนที่บินผ่านมา” เธอเริ่มออกเดินพาฉันลงบันไดหินแล้วไปตามโถงทางเดินสู่ห้องฉัน

เอ่อ...มันเคยเป็นห้องของฉันนะ

ในช่วงเวลา 30 นาทีที่ฉันออกไป ข้าวของส่วนตัวทั้งหมดก็ถูกเก็บใส่ลังที่ต่อนี้วางซ้อนกันอยู่ท่ามกลางห้อง ฉันใจหายราวกับหัวใจร่วงหล่นไปจนถึงพื้น แม้สิ่งเก็บชีวิตทั้งชีวิตของฉันลงกล่องเรียบร้อยแล้ว

“แม่ลงมือรวดเร็วชะมัด เรื่องนี้ต้องยอมรับเลย” มิราพิมพ์่าก่อนหันมาทางฉัน สายตาเธอกวาดมองฉันอย่างประหมัดโดยไม่ปิดบัง “ฉันหวังว่าจะกล่อมแม่ให้เปลี่ยนใจได้ เธอไม่เหมาะกับจุดภาคผู้ซึ่งมังกรหอก”

“พี่เคยบอกฉันแล้ว” ฉันเลิกคิ้วข้างหนึ่งมองเธอ “ตั้งหลายรอบแล้วด้วย”

“โทษทีนะ” เธอโน้มหน้าพลางทิ้งตัวลงนั่งบนพื้นแล้วเทของออกจากเป้ “ทำอะไรนะ”

“ทำสิ่งที่เบรนนันเคยทำให้ฉันนะสิ” เธอพูดเสียงนุ่ม แล้วความทุกข์ก็ทำให้ลำคอของฉันตีบตัน “เธอใช้ดาบได้ไหม”

ฉันส่ายหน้า “หนักเกินไป แต่ฉันใช้มีดสั้นได้ไวอยู่” ไวมักด้วยไวระดับสายฟ้า สิ่งที่ฉันขาดคือความแข็งแรง ก็เลยชดเชยด้วยความเร็วแทน

“ก็กว้างดีแล้วละ ที่นี้วางเป้ของเธอแล้วถอดรองเท้าบูตน่าสมเพحنั่นด้วย” เธอคันข้าวของที่นำติดตัวมา แล้วส่งรองเท้าบูตคู่ใหม่กับเครื่องแบบสีดำให้ฉัน “เอาไปใส่”

“เป้ของฉันไม่ดีตรงไหน” ฉันถาม แต่ก็ยังยอมวางเป้ลงอยู่ดี เธอเปิดมันทันทีแล้วดึงข้าวของทุกอย่างที่ฉันบรรจุจัดไว้ออกมา “มิรา! ฉันจัดมาทั้งคืนเชียวนะ!”

“เธอใส่ของไว้มากเกินไป ส่วนรองเท้าบูตของเธอก็คือกับดักสังหาร เธอจะลื่นตกเชิงหินเพราะสันเรียบของมัน ฉันสั่งทำรองเท้าบูตของผู้ซึ่งมังกรแบบสันยางไว้ให้เธอแล้ว เพื่อไว้ก่อนนะ และตอนนั้นนะ ไวโอเล็ตน้องรักสถานการณ์เลวร้ายที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว” จากนั้นหนังสือก็เริ่มลอยออกมาแล้ว

ตกลงแถวๆ ลังพวกนั้น

“เฮ้ ฉันพกไปได้แค่ของที่ชนไวนะ และฉันก็ต้องการหนังสือด้วย!”
ฉันพุ่งไปแย่งหนังสือเล่มถัดไปก่อนที่จะมีโอกาสโยนทิ้ง และช่วยหนังสือ
เทพนิยายแนวดาร์กเล่มโปรดไว้ได้พอดี

“เธอยินดีตายเพื่อมันหรือไง” มิราถาม แวตาแข็งกร้าวขึ้นมาแล้ว

“ฉันแบกมันไหว!” เรื่องนี้ผิดพลาดไปหมด ฉันควรอุทิศชีวิตให้หนังสือ
ไม่ใช่โยนพวกมันไว้ที่มุมห้องเพื่อให้เป๋เบา

“ไม่ เธอแบกมันไม่ไหวหรอก น้ำหนักตัวของเธอมากกว่าน้ำหนักเป๋
แค่สามเท่าแบบเฉียดฉิว เชิงเทินนั้นกว้างราว 18 นิ้ว สูงเหนือพื้นดิน 200 ฟุต
และครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นก็ดูเหมือนมีเมฆฝนกำลังตั้งเค้าแล้วด้วย พวกเขา
จะไม่ทดเวลาให้เธอเพียงเพราะฝนตกจนเชิงเทินลื่นขึ้นหรือกะนั้นองสาว
เธอจะตกลงไป เธอจะตาย ที่นี่เธอจะยอมฟังฉันหรือยัง หรือว่าเธอจะไป
สมทบกับผู้สมัครคนอื่นที่เสียชีวิตในวันพຼ່ງนี้ตอนเขาเช็กชื่อดีละ” ไม่มี
ร่องรอยของพี่สาวอยู่ในตัวผู้ซึ่งมังกรตรงหน้าฉันแล้ว ผู้หญิงคนนี้เจ้าเล่ห์
ฉลาด และออกจะโหดเหี้ยม นี่คืผู้หญิงที่รอดชีวิตมาได้สามปีโดยมีแผลเป็น
แค่แผลเดียว เป็นแผลที่มังกรของเธอมอบให้ในพิธีคัดสรร “เพราะถ้าไม่ฟัง
นั่นคือทั้งหมดที่เธอจะเป็นได้ หลุมศพอีกหลุมหนึ่ง ชื่ออีกชื่อหนึ่งที่ถูก
สลักไว้บนหิน ฉะนั้น จงทิ้งหนังสือพวกนั้นเสีย”

“พอมอบเล่มนี้ให้ฉันนะ” ฉันพิมพ์าลงกอดหนังสือแนบอก บางที
นี้อาจฟังดูเหมือนเด็ก ก็แค่ชุดเรื่องเล่าสอนใจเกี่ยวกับพลังล่อลวงของ
เวทมนตร์ และมีกระทั่งเรื่องที่มังกรเป็นตัวร้ายด้วย แต่นั่นคือทั้งหมดที่ฉัน
เหลืออยู่

เธอถอนหายใจ “มันคือหนังสือเก่าเกี่ยวกับตำนานพื้นบ้านเรื่องเวอร์มิน
ที่ร้ายมนตร์ดำกับไวเวิร์นของพวกเราใช่ไหม เธออ่านมันมาแล้วเป็นพันรอบ
ไม่ใช่หรือไง”

“อาจมากกว่านั้น” ฉันยอมรับ “และพวกเขาคือเววิน ไม่ใช่เวอร์มิน”

“พอักับนิทานสอนใจของเขา” เธอพูด “แค่เธอไม่พยายามดูดซับพลัง
ก่อนได้เป็นผู้ซึ่งมังกรที่ผูกพันระ แล้วพวกสัตว์ประหลาดตาแดงก็จะไม่มาซ่อน

อยู่ใต้เตียงของเธอจับตัวเธอไปบนม้านั่งสองขา เพื่อพาไปสมทบกับกองทัพอัศวรียาของพวกเขา” เธอหยิบหนังสือเล่มสุดท้ายที่ฉันใส่ไว้ในเป้ออกมาแล้วส่งให้ “ทั้งหนังสือพวกนี้เสีย พ่อช่วยเธอไม่ได้หรอก เขาพยายามแล้ว ฉันก็พยายามแล้ว ตัดสินใจให้ดิฉัน ไวโอเล็ต เธอจะยอมตายในฐานะอาลักษณ์ใช่ไหม หรือจะอยู่ต่อในฐานะผู้ซุ่มกร”

ฉันเหลือบตาลงมองหนังสือในอ้อมแขนแล้วตัดสินใจ “พี่ทำตัวห่วยแตกซะม๊าด” ฉันวางหนังสือเทพนิยายไว้ที่มุมห้อง แต่ยังคงถือหนังสือเล่มหน้าอีกเล่มไว้ในมือขณะหันไปเผชิญหน้าพี่สาว

“ฉันเป็นคนห่วยแตกที่จะช่วยให้เธออยู่รอดไงล่ะ เล่มนั้นเอาไว้ทำไม” เธอถาม

“เอาไว้ฆ่าคน” ฉันส่งมันคืนให้เธอ

รอยยิ้มเชิงซำปอกงบนใบหน้าของมิรา “ดี เธอเก็บเล่มนี้ไว้ได้ที่ไหนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วฉันจะจัดข้าวของที่เหลือให้” เสียงระฆังดังจากจุดที่สูงขึ้นไปเหนือศีรษะของพวกเขา เราใช้เวลา 45 นาที

ฉันแต่งตัวอย่างรวดเร็ว แต่ทุกอย่างให้ความรู้สึกเหมือนเป็นของคนอื่น ทั้งที่ก็เห็นอยู่ว่ามันสั่งตัดตามขนาดตัวของฉัน เสื้อตัวยาวของฉันถูกแทนที่ด้วยเสื้อสีดำแขนยาวขนาดพอดีตัว กางเกงที่เนื้อผ้าระบายอากาศได้ดีก็โดนเปลี่ยนเป็นกางเกงหนังกระชับสัดส่วน จากนั้นเธอก็ช่วยร้อยเชือกผูกคอรัสเซตที่เหมือนเสื้อก็ทำให้ฉันสวมทับเสื้ออีกที

“เพื่อกันไม่ให้มันเสียดสีกับเนื้อตัวนะ” เธออธิบาย

“เหมือนชุดที่ผู้ซุ่มกรสวมออกรบเลย” ต้องยอมรับว่าเสื้อผ้าชุดนี้ดูเท่มาก แม้ฉันจะรู้สึกเหมือนเป็นตุ๊กตาก็ตามที *ทวยเทพทรงโปรด* ฉันกำลังจะเข้าคัดเลือกเป็นผู้ซุ่มกรจริงๆ แล้ว

“ใช่เลย เพราะนั่นคือสิ่งที่เธอกำลังจะทำนะสิ ออกรบไป”

ส่วนผลสมของหนักกับผ้าที่ฉันไม่รู้จักปกคลุมตัวฉันจากกระดุกไปปลายล่างไปคลุมสะโพก พันหน้าอกและไขว้ขึ้นมาคล้องไหล่ ฉันคลำช่องใส่อาวุธลับที่เย็บทแยงมุมตามแนวซี่โครง

“สำหรับมิดลันของเธอ”